

Predica de la Krefeld

(Citate din predica fratelui Branham „SEMNULE” – Partea II)

7 iunie 1987, 10:00

Fr. Frank

Laudă Domnului pentru marele privilegiu pe care îl avem, de a fi astăzi în locul acesta, de a auzi Cuvântul și de a fi binecuvântați din nou. Seara de ieri mi-a atins inima într-un mod deosebit și eu nu am putut dormi pentru că am fost foarte mișcat să văd cât de credincios este Dumnezeu nostru, cât se ostenește pentru a ne aduce acolo unde vrea să fim, cum ne descoperă Cuvântul Lui și ne călăuzește prin Duhul Său în profunzimea Cuvântului. Și pentru lucrul acesta suntem recunoscători din toată inima.

Astăzi vom continua cu cercetarea Cuvântului, dar haideti să ne biziim, în același timp, pe faptul că Dumnezeu va lucra. Nu doar pe faptul că noi auzim Cuvântul, ci, în timpul auzirii, să-L trăim pe Dumnezeu, să devenim părtași la ceea ce auzim. Să nu fie doar ceva auzit, ci și trăit. Oriunde a fost Domnul, ceea ce a predicat El a fost trăit: salvare, vindecare, eliberare, binecuvântări de tot felul au fost acolo unde a fost Domnul.

Dacă noi credem că El este în mijlocul nostru, atunci tot ceea ce a făcut vreodată, trebuie să se întâmple din nou. Dar, mai întâi, trebuie să fim acordați la aceasta, trebuie să ne biziim pe aceste lucruri și să le așteptăm și apoi se întâmplă pentru că El a promis.

Noi am auzit deja un Cuvânt minunat. Pretutindeni este Evanghelia, deja în Vechiul Testament... Am citit în Isaia 35:3: „*Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: «Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru,*

răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui»”.

Aici este vorba despre mângâierea pe care ne-a dat-o Dumnezeu; nu doar o mângâiere prin cuvinte. El a trimis chiar și pe Mângâietorul pentru a ne mângâia prin Cuvântul Său. Isaia 40 începe cu cuvintele bine cunoscute: „*Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu*”. Știm că Biblia are 66 de cărți, dintre care 39 aparțin de Vechiul Testament și 27 de Noul Testament. Și tocmai aici, în cartea prorocului Isaia este împărțirea; cu capitolul 40 începe introducerea în Noul Testament. Puteți citi mai târziu... Isaia 40:3: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!»”*

Știm că acest cuvânt se referă la Ioan Botezătorul, care a netezit calea. Eu mi-aș fi dorit ca toți teologii să se întoarcă la punctul de plecare și anume, la Vechiul Testament, pentru a ști Cine a vrut să vină, pentru a ști, apoi, Cine a venit cu adevărat. Cui i-a fost netezită calea? Aici este scris: „*Pregătiți în pustie calea Domnului*”. De fapt este scris: „*Un glas strigă: «Pregătiți în pustiu calea lui Iahveh, neteziți în locurile uscate un drum pentru Elohim – pentru Dumnezeu!»”* Cine a fost Cel pentru care a fost pregătită calea și a fost netezit drumul? Cine a fost acest Isus din Nazaret? El a fost Iahveh al Vechiului Testament. Isus al Noului Testament, Domn în Vechiul Testament și Domn în Noul Testament. Dar pentru că învățații nu mai au o temelie și au respins poporul Israel ca popor al legământului și au interpretat Noul Testament în toate direcțiile, ei nu mai au nicio temelie biblică. De aceea, ei nu pot crede biblic, ci filozofează în sfânta Scriptură și o interpretează după cum doresc.

Noi ne putem socoti binecuvântați că Dumnezeu ne-a dăruit har să ne întoarcem la început, să nu interpretăm nimic, ci să credem totul așa cum zice Scriptura. Și aceasta este ceea ce contează. Un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tată de la care sunt toate lucrurile, o singură Evanghelie, o mântuire, o vindecare - toate le avem în Unul, în Domnul nostru!

În Isaia 49 este scris în versetul 13: „*Bucurați-vă, ceruri! Înveselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților!*

Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorocirii Lui". De așa ceva să se bucure cerurile și pământul, să se veselească. Munții să izbucnească în strigăte de bucurie înaintea Domnului, care a mângâiat pe poporul Său. El nu a mângâiat prin cuvinte, El a mângâiat prin fapte și apoi ne-a trimis Mângâietorul care să rămână cu noi în veci.

Fratele Geiler a exprimat, deja, în cuvântul introductiv, gândul despre lumină. Este scris în Isaia 9:2: „*Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină*”. Ioan a venit să mărturisească despre lumina care tocmai venise în lume, pentru a-i lumina pe toți oamenii. Dar nu toți se lasă luminați. De aceea este necesar să ascultăm Cuvântul și să-l primim prin credință. Numai atunci când Cuvântul care vine la noi prin predică, este legat cu credința, Duhul lui Dumnezeu poate începe să lucreze. Despre poporul Israel se spune în 1 Corinteni 10 și apoi în epistola către Evrei că nu i-a ajutat Cuvântul pentru că nu l-au legat cu credința. Dumnezeu vrea să-L credem, Dumnezeu vrea ca noi să avem încredere în El, Dumnezeu vrea ca noi să-L luăm pe Cuvântul Său și să ne bazăm pe faptul că El îl susține.

Nădăjduiesc că și astăzi vom ține pasul cu predica, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să poată înainta cu noi. Puteți să mă credeți: poate veni cel mai mare predicator și cel mai mare proroc, dar dacă oamenii nu sunt mișcați de Duhul lui Dumnezeu și nu pot urma, nu se poate realiza nimic. Despre Domnul nostru se spune: „*Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor*” (Mat. 13:58). Ce a fost? Totul se bazează pe temelia credinței și, prin urmare și noi trebuie să stăm pe cea mai sfântă temelie a credinței și să ne rugăm în Duhul Sfânt.

Acum vom citi câteva pasaje care se referă la ziua de astăzi, ziua Cincizecimii, o experiență și un eveniment din planul mântuirii. Ca Golgota, ca răstignirea, învierea și înălțarea la cer, tot așa și turnarea Duhului Sfânt este o experiență în planul mântuirii. Este aici pentru noi ca un fapt istoric al mântuirii pe care îl putem trăi.

În Ioel 2:28-29 este scris: „*Și după aceea se va întâmpla că Eu voi turna Duhul Meu peste orice făptură. Și fiii și fiicele voastre vor vorbi profetic, bătrânii voștri vor primi descoperiri în visuri și tinerii voștri vor*

vedea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea” (Biblia Menge). Până aici, acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Aici Domnul nu a spus „vă voi trimite altă persoană”, ci a spus „voi turna Duhul Meu”. Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, nimic altceva. Aici avem făgăduința: „Așa vorbește Dumnezeu: «în zilele acelea voi turna Duhul Meu peste orice făptură»”.

Vom citi imediat din Fapte cap. 2 pentru a vă arăta că Petru confirmă lucrul acesta. Fapte 2:14-21: *„Atunci Petru s-a sculat în picioare, cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel: «În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit»”.*

Este pur și simplu minunat modul în care oamenii lui Dumnezeu din Noul Testament au fost călăuziți de Duhul Sfânt, cum au așezat ei pe o temelie biblică tot ceea ce s-a întâmplat. Cât de mult ne bucurăm că avem o temelie clară și de nezdruccinat sub picioarele credinței noastre! Tot ceea ce a fost făgăduit în Vechiul Testament s-a împlinit în Noul Testament, iar dovada a fost dată.

Petru a mers, deja, până la ziua Domnului care este aproape. La fel ca profeții din Vechiul Testament, apostolii Noului Testament au inclus partea profetică a planului mântuirii. La fel procedăm și noi, în aceste zile: nu putem să nu includem în propovăduire și partea profetică, care face parte din ea.

Observăm că turnarea Duhului Sfânt este asociată cu fenomene supranaturale. Oricât de natural ne-ar părea tuturor botezul cu Duhul Sfânt și, de asemenea, cum se și întâmplă și aparține de lucrul acesta, atunci când am devenit credincioși, la fel de sigur sunt legate lucruri supranaturale de acesta. Dumnezeu poate arăta vedenii, poate atinge buzele, poate unge limba, astfel încât aceasta să spună în Numele Lui, prin Duhul Său, ceea ce trebuie spus. Vom vedea lucrul acesta imediat în Fapte 2, de la versetul 5, unde este scris: „*Și se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Când s-a auzit sunetul acela, mulțimea s-a adunat și a rămas încremenită; pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui*”. În ziua Cincizecimii nu a trebuit să fie în funcțiune darul tălmăcirii. Acolo, acești oameni ai lui Dumnezeu au vorbit în diferite limbi, iar cei prezenți au auzit, fiecare în propria lui limbă. Apoi se ajunge la rezumat, în versetul 11: „*îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!*”

Noi am abordat deja gândul acesta, aseară. Nu este vorba doar de faptul că vorbim doar câteva cuvinte în limbi - aceasta ține de lucrul acesta, nu am nimic împotriva - dar Pavel a spus: „*Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți*”. Apoi, ca un om înțelept al lui Dumnezeu, spune: „*în adunare, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă*”. De ce? Fiindcă dacă eu vorbesc o mie de cuvinte în limbi, o mie de oameni nu au înțeles ce s-a spus; dar dacă spun cinci cuvinte, clar, într-o singură propoziție, atunci o mie de oameni pot înțelege ce vrea Dumnezeu ca să le spună. Toate la locul lor.

Pavel scrie: „*Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși; dar cine procește zidește sufletește adunarea*”. Toate la locul lor. Râvniți după așa ceva, așa cum a spus-o Pavel și Dumnezeu ne-o va da tuturor. Dar, acum, cu condiția să punem totul acolo unde este așezat din punct de vedere biblic. În momentul în care adunarea își regăsește rânduiala ei biblică, se conformează ei cu adevărat și nu continuăm cu tradiția pe care am moștenit-o cu toții, sau cei mai mulți dintre noi... Noi nu putem continua aici într-o manieră metodistă, nici baptistă, nici pentecostală. Noi am făcut un nou început cu Dumnezeu, pentru ca acum

să mergem înainte pe calea lui Dumnezeu, așa cum este hotărât pentru timpul acesta. Nu putem prelua cu noi lucruri din alte epoci. Nu; ci trebuie să ne supunem acum rânduielii divine și, astfel, Domnul va merge mai departe cu noi. Suntem mulțumitori pentru toate trăirile pe care ni le-a dăruit prin harul Său.

Citesc mai departe din Fapte 2:32. Vă rog să luați aminte la text: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți”. Este o succesiune minunată, pur și simplu minunată. O, de am avea-o așa în fața ochilor, așa cum ne-a pus-o Dumnezeu în față!

Dacă ne întoarcem la primele versete din Geneza, este scris „și Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra adâncului”. Duhul lui Dumnezeu nu a fost aici doar începând cu Noul Testament. Duhul lui Dumnezeu este aici de când este Dumnezeu, din veșnicie. Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra adâncului. Conform textului original, de fapt ar fi trebuit să fie scris „clocea deasupra adâncului”. În Duhul lui Dumnezeu este lumină și căldură. Noi avem nevoie de lumină și de căldură pentru ca sămânța divină, ca acest germen să fie adus la viață. Era lumină și căldură în El dar nu se putea întâmpla nimic, încă. S-a întâmplat doar atunci când Dumnezeu a vorbit. Dumnezeu a vorbit și a luat ființă! Dar dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar fi plutit deasupra adâncului, atunci nu s-ar fi putut întâmpla nimic. Atunci nici Dumnezeu nu ar fi vorbit, fiindcă atunci când Dumnezeu vorbește se întâmplă; El poruncește și ia ființă.

Lucrul acesta l-am și evidențiat: așa a început în Noul Testament. Făgăduințele pe care le-a dat Duhul lui Dumnezeu prin profeți, au început să se împlinescă. Ioan a fost umplut cu Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale. De ce și pentru ce? Care a fost scopul? El a fost un proroc făgăduit, un proroc care aparținea de planul mântuirii din Noul Testament, un proroc care a construit podul de la Vechiul la Noul Testament. Umplut cu Duhul Sfânt de la naștere... Nu este de mirare că a putut să îndeplinească, astfel, slujba lui Dumnezeu și să pregătească calea Domnului.

Cum a fost cu Isus Hristos, Domnul nostru? Zămislit de Duhul: *„Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu* (Luca 1:35).

Cuvântul făgăduinței a venit, iar Duhul a venit peste Cuvânt și a făcut, din Cuvânt, trup de carne. Aceasta este taina lui Dumnezeu. Cuvântul a devenit trup de carne. Cuvântul este Duh și viață; El *„S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor”* (Fil. 2:7). Noi vedem cum s-a întâmplat: zămislit prin Duhul. *„Duhul Sfânt Te va umbri”*.

Apoi a continuat. Înainte ca Domnul nostru să plece de pe acest pământ, El a spus: *„rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”*. *„Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”*.

Prorocul Zaharia a spus-o, deja, în capitolul 4:6, când a văzut sfeșnicul: *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!”*

Așadar, avem de-a face cu lucrarea Duhului Sfânt. Vedem că atunci când Hristos, Domnul nostru a fost pus în slujbă și a fost botezat în Iordan, este scris: *„Și în clipa aceea, cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El”* (Mat. 3:16). Ce a fost? Zămislit de Duhul și apoi uns de Duhul, fiind pus în slujbă, primind Duhul.

Aici este o taină. El, ca Fiu al lui Dumnezeu a primit Duhul lui Dumnezeu pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, aici, în trupul Său de carne, pentru ca apoi să poată boteza cu Duh și foc pe toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Aceasta nu este pentru ca teologii să-și frământa mintea și să vadă cum stau lucrurile cu Dumnezeirea. Cu Dumnezeirea a fost întotdeauna totul în ordine și va fi bine pentru vecie. Întrebarea se pune: cum este, în timpul acesta cu teologii și cu poporul lui Dumnezeu? Noi avem de-a face cu planul mântuirii, nu cu lucruri pe care le rupem în bucăți și apoi le interpretăm și le sucim după cum avem chef. Noi trebuie

să vedem firul roșu al mântuirii lui Dumnezeu. Totul s-a întâmplat pentru răscumpărarea noastră, cu Răscumpărătorul nostru, pentru cei răscumparați. Din această perspectivă trebuie să vedem totul.

Aici Îl vedem pe Domnul nostru, smerit, în chip omenesc, spunând: „*facă-se nu voia Mea, ci voia Ta*”. Imaginați-vă asta! Acest lucru nu l-a spus un dumnezeu către un alt dumnezeu. Aceasta este ceea ce Isus Hristos, Fiul Omului, I-a spus lui Dumnezeu, așa cum trebuie să spunem și noi cu toții: „*facă-se nu voia mea, ci voia Ta*”.

Ce i-a spus lui Ioan, care a refuzat să-L boteze? „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit*”. El, Fiul Omului a devenit ascultător, ascultător până la moarte pe cruce. Oamenii nu înțeleg că Dumnezeu poate să preia astfel de roluri și să se dezbrace pe Sine Însuși, cu un singur scop: ca să devină muritor, după trup, pentru a lua, astfel, puterea morții și să scoată boldul morții, pentru ca, mai târziu, să putem spune ca Pavel: „*Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?*”, ca și noi să nu mai trebuiască să ne temem de moarte pentru că Îl cunoaștem pe Cel care a biruit moartea, locuința morților și pe diavol.

Noi nu ne poticnim de versete ca acesta, în care este scris, aici, în Fapte 2:33 „*După ce a fost înălțat prin dreapta lui Dumnezeu*”. Să ne oprim aici. De ce a spus psalmistul, deja: „*Dreapta Domnului se înalță; dreapta Domnului câștigă biruința!*” (Psalm 118:16)? Aici avem biruința, căci El a fost înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, după ce a obținut biruința pe Golgota. Aceasta este Evanghelia. Profetii Vechiului Testament au prezis, prin prefigurări, ceea ce se va întâmpla în realitate.

Fapte 2:33: „*Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți*”. Unde este turnat Duhul Sfânt, acolo se vede și se aude ceva. Este ceva de văzut și de auzit. Petru a spus aici: „*...ce vedeți și auziți*”. Noi așteptăm o lucrare a Duhului Sfânt prin care se vede ceva, se trăiește și se aude ceva. Credeți cu toții lucrul acesta? Desigur, căci aceasta este sfânta Scriptură. Pretutindeni unde a fost turnat Duhul Sfânt, unde a venit

peste oameni, acolo era ceva de auzit, era ceva de văzut despre ceea ce face Dumnezeu, aici, pe pământ.

Noi am citit că, la Cincizecime, ei au vestit faptele mărețe ale lui Dumnezeu. Întrebarea de aseară a fost: suntem noi pregătiți să ne punem limba la dispoziția lui Dumnezeu? Căci limba este, cu adevărat, răul, aici, pe pământ. Omul este în stare să îmblânzească și să supună totul, dar nu limba. Tocmai de aceea Dumnezeu a luat limba, El a vrut ca limba aceasta să fie străpunsă de focul divin și, de aceea, li s-au arătat limbi ca de foc.

Ce s-a întâmplat cu prorocul Isaia când l-a văzut pe Împăratul împăraților pe scaunul de domnie și a văzut slava lui Dumnezeu? O, atunci s-a văzut în oglindă și a strigat: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate...*” (Isa. 6:5). Și ce s-a întâmplat? Îngerul a primit porunca să ia un cărbune de pe altar și să-i atingă buzele cu el, ca să fie curat. Și el a devenit curat pentru că i-au fost atinse buzele. Și noi devenim curați; noi am făcut o baie în apa Cuvântului. Noi suntem curați prin Cuvântul pe care ni l-a vorbit Domnul. Dar acum este vorba de limbă, ca și ea să fie curățată, sfințită și pusă în slujba lui Dumnezeu.

Apoi, în același capitol al cărții prorocului Isaia, a fost adresată întrebarea: „*Pe cine să trimit și cine va fi solul Nostru?*” „Cine va fi solul nostru?” Termenul de aici, „nostru”, din locul acesta, este interpretat, întotdeauna, greșit de către teologi. Niciun om nu înțelege de ce trebuie ei să meargă, mereu, înapoi. Trebuie doar să citești că Împăratul împăraților era înconjurat de oștiri, de heruvimi și serafimi. Atunci nu este greu de înțeles cui vorbea. În cazul acesta nu mai este nevoie să ghiciți, atunci știți cine a fost prezent, acolo. Iar Domnul nu vorbește cu cei care sunt absenți, ci cu aceia care sunt prezenți. La fel este și cu cuvântul despre creație, din Geneza 1:26: „*Să facem om*”. Apoi, când Iov este întrebat de Dumnezeu: „*Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau*

strigăte de veselie?” (Iov 38:4-7). Ei erau prezenți, lor le-a vorbit Dumnezeu.

Să spunem încă o dată: Dumnezeu nu vorbește cu cei absenți! Dumnezeu vorbește cu cei prezenți. Dar pot să vă spun cine a fost absent de fiecare dată când a vorbit Dumnezeu: cărturarii și fariseii. Ei au fost absenți și, de aceea, nu știu cui a vorbit Dumnezeu.

Dacă noi am fost prezenți atunci când a vorbit Dumnezeu, nu numai că am auzit ce a spus El, ci am și înțeles ce a spus și vom ști. Eu cred așa cum a spus fratele Branham cândva, că noi am fost acolo pentru că eram deja în Dumnezeu. Pavel a învățat că am fost în Hristos, am fost răstigniți împreună cu El, am fost îngropați împreună cu El, am mers împreună cu El în moarte. Numai atunci, dacă suntem cu adevărat o parte din Dumnezeu, dacă suntem născuți din Dumnezeu, vom înțelege totul, orice legătură care se referă la Dumnezeu - vom înțelege din punct de vedere divin și ne va fi luminată prin descoperirea Duhului.

Citim mai departe din 1 Corinteni 15:45. Vă rog să luați aminte la text. Așa este și scris: „*«Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu». Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață*” [„*Primul om Adam a devenit o ființă sufletească vie. Ultimul Adam, o ființă duhovnicească creatoare de viață – trad. Menge*”]. Aici trebuie să fim foarte, foarte atenți. Ultimul Adam, al doilea Adam, „*a fost făcut un duh dătător de viață*”. Așa cum, pământește, provenim cu toții din Adam și Eva, tot așa, conform creației divine, venim din Isus Hristos, Domnul nostru. El este „începutul creației lui Dumnezeu”, conform celor scrise în Apocalipsa 3:14: „*Îngerului Adunării din Laodiceea scrie-i: «Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu*”.

Dumnezeu a făcut un început nou, un început al unei noi creații. De aceea Pavel scrie: „*dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă*”. De aceea Isus spune: „*Trebuie să vă nașteți din nou, altfel nu veți putea vedea Împărăția lui Dumnezeu*”. Și Domnul a zis: „*Ce este născut din carne, este carne, iar ce este născut din Duh, este duh*”.

Să revenim, repede, la acest verset. 1 Corinteni 15:45b „*Ultimul Adam a fost făcut un duh dătător de viață*”. Fie ca noi s-o primim acum: nu doar că El a devenit ceea ce El însuși era, El a devenit astfel pentru a putea crea, după felul Lui, din nou, fii și fiice ale lui Dumnezeu. Să citim din Evrei 1:9, acolo este scris un cuvânt pe care chiar și predicatorii îl înțeleg cu greu, nu doar teologii. Evrei 1:9: „*De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemnul bucuriei*”. Acesta este un cuvânt greu. Îl citesc ca să știți că este scris. Noi nu ne ferim de pasajele dificile, ci ne bucurăm de ele. Cu cât un pasaj pare mai dificil, cu atât mai mare este descoperirea lui Dumnezeu în el. Sută la sută! Dacă un lucru este ușor, bine, este ușor. Dar dacă este dificil, este dificil, atunci cântărește ceva. Și aici are o greutate foarte mare.

Este scris în Evrei 1:8-9: „*pe când Fiului I-a zis: «Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate; Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.»*” Aleluia! Slăvit să fie Dumnezeu! Acum putem să strigăm de bucurie! „*De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău te-a uns cu un untdelemn de bucurie*”. Dumnezeu, care era în Duhul, a făcut o zămislire pentru a se descoperi ca Dumnezeu în trup de carne; Emanuel – Dumnezeu cu noi. Apoi, Dumnezeu, în Duh, S-a unit cu Dumnezeu în trupul de carne, pentru a fi una - totul în toate. Iar noi am fost uniți cu El în trupul Său de carne, prin Duhul. O, aș putea sări peste amvonul acesta!

Aceasta este descoperirea lui Dumnezeu: din Dumnezeu a putut ieși doar Dumnezeu, iar din Fiul lui Dumnezeu pot ieși doar fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aceasta este taina lui Dumnezeu, în Hristos. Eu nu găsesc cuvintele pentru a descrie lucrul acesta. Dar voi ați înțeles cu toți, nu-i așa? Da! Totul a devenit o descoperire. Nu o descoperire care plutește undeva în aer, ci o descoperire divină care ne include. Și acesta este lucrul frumos.

Mulți au descoperiri, dar ei înșiși stau în afară și au doar ideea și închipuirea. Nu! Descoperirea lui Dumnezeu ne include și pe noi; Îl

include pe Isus Hristos, include totul. Și prin aceasta recunoaștem că am primit descoperire, conform Cuvântului lui Dumnezeu.

Așadar, nicio problemă. Dumnezeu, care era Duh, trebuia să se manifeste în formă umană, să devină Emanuel, adică „Dumnezeu cu noi”. Iar acest trup de carne trebuia să fie transformat, din nou, în trupul duhovnicesc, într-un trup de înviere. O, ce taină! Pentru ca și noi, cei care am fost răscumpărați prin har, să putem fi scoși din acest cort muritor și transformați pentru a fi asemenea Lui; căci Îl vom vedea așa cum este. Aceasta este Evanghelia, aceasta este descoperirea lui Isus Hristos, aceasta este hrană duhovnicească pentru noi.

Așadar, dacă cineva vă citește acest pasaj și vă spune: „Ei, stai puțin, dar aici se spune că un dumnezeu a spus unui alt dumnezeu...” O, da, dar noi vedem acest lucru prin descoperire divină și știm exact ce se înțelege prin aceasta. Dumnezeu, care era în Duhul, Și-a creat un cort pământesc pentru a putea realiza aici, pe pământ, răscumpărarea. Și această parte pământească trebuia să fie îndumnezeită, trebuia să fie adusă înapoi în acest trup de înviere. De aceea toate aceste evenimente pe care le găsim în sfânta Scriptură.

Să nu uităm: Duhul lui Dumnezeu a lucrat de la început. El a pluit deasupra adâncului. Iar Dumnezeu Și-a dus planul de mântuire la îndeplinire în Isus Hristos, Domnul nostru. El ne-a inclus ca sămânță divină în planul divin de mântuire. Acum, noi „suntem carne din carnea Lui și os din oasele Lui”, suntem copii ai lui Dumnezeu, fii și fiice ale lui Dumnezeu.

În Ioan 10, când Isus S-a numit „Fiul lui Dumnezeu” și a spus: „cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume?” ei au spus imediat: „Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu”. Ei știau că Fiul lui Dumnezeu este Însuși Dumnezeu descoperit în formă umană. Căci așa este scris: „Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veșnic, Domn al păcii»”. Ei știau foarte bine lucrul acesta. Apoi au spus: „Tu L-ai hulit pe Dumnezeu. Te-ai făcut asemenea cu Dumnezeu. Dacă pretinzi că ești Fiul lui Dumnezeu, atunci, în realitate, ești însuși Dumnezeu descoperit în chip omenesc”. Ei nu au înțeles asta,

dar exact așa a fost. El a fost Emanuel – Dumnezeu cu noi, descoperit în trup de carne, pentru noi.

Așadar fiecare descriere, fiecare verset pe care îl găsim în sfânta Scriptură, trebuie, pur și simplu, să fie văzut în contextul potrivit, privit de sus, încadrat conform planului mântuirii.

Adam o ființă vie, un suflet viu, Hristos o ființă duhovnicească dătătoare de viață. Și după felul Lui sunt zămisliti toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Iar zămislirea Lui s-a întâmplat așa: mai întâi a fost adus Cuvântul și a fost crezut, apoi a venit Duhul, a fertilizat Cuvântul, l-a făcut viu și l-a făcut să apară. Așa S-a născut Hristos. În felul acesta suntem născuți din nou, cu toții, primind sămânța Cuvântului lui Dumnezeu și lăsând Duhul lui Dumnezeu să lucreze în noi. Chiar și în timp ce ascultăm Cuvântul se poate întâmpla lucrul acesta și asta ar fi cel mai bine, dacă Duhul lui Dumnezeu însoțește Cuvântul în timpul predicii, iar lucrurile scrise în Cuvânt să fie aduse la iveală, El să le poată realiza în noi toți, care nu numai că auzim, ci și credem, în timp ce auzim. Și în timp ce credem, Îl experimentăm pe Dumnezeu, suntem aduși aproape de Dumnezeu. Da! Suntem aduși în legătură cu Dumnezeu, prin predică. Predica vine de la Dumnezeu și duce la Dumnezeu, iar Cuvântul care a ieșit din gura lui Dumnezeu nu se va întoarce gol, ci va împlini ceea ce a fost trimis să facă.

Vă rog să ne gândim la lucrul acesta. Duhul lui Dumnezeu mai plutește și acum; El a fost turnat, El lucrează în tine și în mine și astăzi, aici. Și eu mă bucur că a devenit o atmosfera atât de plăcută. Există o astfel de așteptare în mijlocul nostru, o atenție rar întâlnită în trecut, aproape o tensiune: „Cum va fi? Cum va continua?” Dar nu cu semne de întrebare, ci cu încredere, cu credință, privind spre Dumnezeu, mergem mai departe, mergem înainte știind că El merge înaintea noastră. Noi vom fi atenți să nu o luăm înaintea Lui. Îl rugăm să se ridice și atunci suntem gata să-L urmăm.

Aș dori ca să continui să citesc din această predică minunată intitulată „Semnul”, așa cum am făcut-o aseară. Astăzi încep de la pagina 16. Aici, fratele Branham spune: „El a trimis propria Sa viață, înapoi, peste

noi, ca mărturie că ne-a acceptat. Ce siguranță! Da, chiar dacă aş umbla prin valea întunecoasă a morții eu nu mă tem de nici o nenorocire pentru că Tu ești cu mine”.

Aici, fratele Branham spune: „El a trimis propria Sa viață, înapoi, peste noi”. Noi am citit că El a devenit o ființă duhovnicească dătătoare de viață. Pământește văzut, noi suntem zămislîți, deja, cu toții. Din punct de vedere duhovnicesc, El este Cel care creează viață. Cuvântul Lui este Duh și viață. El ne trimite Cuvântul Său pentru a ne face sănătoși, pentru a fi pus în noi ca o sămânță.

Citim mai departe. O, aici mai este un gând pe care vreau să-l subliniez. Aici fratele Branham spune: „Ce siguranță!” Aceasta este siguranța, siguranța credinței prin Duhul Sfânt. Duhul Lui depune mărturie cu duhul nostru că am devenit copii ai lui Dumnezeu.

Cât de des mă întîlnesc cu oameni care mă întrebă cu toată insistența și cu toată sinceritatea: „Frate Frank, poți să-mi spui dacă sunt mîntuit?” Și întrebările continuă. Serios, întrebările continuă. „Poți să îmi spui dacă sunt, cu adevărat, născut din nou? Ți-a descoperit Dumnezeu lucrul acesta?” De ce ar trebui să-mi descopere Dumnezeu dacă ești mîntuit sau născut din nou? Dumnezeu trebuie să-ți descopere ție lucrul acesta, prin Duhul. Duhul Lui dă mărturie cu duhul nostru. Eu aş putea să vă spun multe și voi v-ați încrede în ele, numai pentru că nu vreau să vă rănesc și le exprim prin credință. Nu! Această siguranță trebuie să o primească fiecare personal, de la Dumnezeu Însuși. Eu pot doar să vă spun că eu cred, împreună cu voi, din adîncul inimii mele, că Dumnezeu a făcut lucrul acesta. Dar apoi depinde de voi să o cuprindeți prin credință și să vă bucurați. Vă spun și când se va întîmpla aceasta: în momentul când nu mai trebuie să faceți presupuneri și nu mai trebuie să întrebați: „Am trăit-o sau nu am trăit-o?” Ci în momentul în care Duhul lui Dumnezeu îți dă această certitudine, atunci vine bucuria și pacea în inima ta și rostești cu buzele tale: „Eu sunt răscumpărat, eu sunt o proprietate a Domnului, El m-a acceptat. Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește!” Aceasta este clipa binecuvîntată pe care o poate trăi și trebuie să o trăiască fiecare om; este clipa siguranței credinței, că ai fost îndreptățit de Dumnezeu prin sângele care a curs pe Golgota. Nu a mai

rămas nimic de achitat, totul a fost achitat de Dumnezeu, vina a fost plătită, păcatul a fost iertat. În acel moment începi să-L lauzi și să mulțumești.

Câți nu au trăit, încă, această bucurie a Domnului? Voi trebuie să o trăiți astăzi. Astăzi este o zi frumoasă, o zi pe care a făcut-o Domnul. El nu este departe. El ne-a descoperit Cuvântul Lui. Da, putem spune că ne iubește cu atâta căldură și cu atâta ardoare încât ne descoperă cele mai adânci lucruri ale divinității Sale și, totuși, noi nu trecem pe lângă mântuirea sufletului. La ce ne-ar folosi să fi fost învățați cu privire la întreaga Împărăție a lui Dumnezeu, dacă nu am fost născuți în Împărăția lui Dumnezeu? Atunci am fi primit multe lecții fără să avem parte de lucrul în sine. Nu! Eu vreau ca toți cei care aud Cuvântul din gura mea, să fie mântuiți, să ajungă la țință. De aceea, fie că tratăm partea evanghelică, partea de învățătură, partea profetică, din nou și din nou în fiecare predică ajungem la Golgota, la răscumpărare, la mântuire. Acesta este lucrul cel mai frumos, cel mai glorios. Noi nu ne pierdem vremea cu învățături, ci găsim mereu drumul înapoi, la cruce. „Dorul meu merge spre cruce”. Noi predicăm tainele lui Dumnezeu, totul, dar centrul predicii noastre este Isus Hristos, Cel răstignit, Cel înviat, Domnul, Răscumpărătorul nostru.

Citesc mai departe. Aici fratele Branham spune: „El a luat păcatul nostru și a murit, a plătit prețul, și-a vărsat sângele și ne-a dat semnul Său, viața Sa proprie. Acum suntem desăvârșiți”.

Voi ați putea spune: este adevărat că noi suntem desăvârșiți? Eu mai degrabă l-aș face pe Satana de o mie de ori mincinos, decât pe Dumnezeu, o singură dată. Dumnezeu ne-o spune în Cuvântul Lui: „*Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său... Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit*” (Romani 8:29-30). Eu cred ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. „*Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus*” (Rom. 8:1). Și sunt destule versete biblice de felul acesta. Eu Îl cred pe Dumnezeu, cred că El a luat locul nostru, că a purtat vina și păcatul nostru, că a murit

pentru noi ca Fiu al lui Dumnezeu, astfel încât să putem fi înfățișați total liberi și desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu.

Ascultați acum, cum merge mai departe: „Cazul este închis”. Prin aceasta se referă la căderea omului în păcat. „Nu mai există păcat pentru cel credincios. O, Dumnezeule, ai milă. Fie ca oamenii să cuprindă că s-a rezolvat căderea. Isus a spus: *«cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață»*”. Cazul este închis!”

Amin! Unde te afli tu? În moarte sau în viață? În lumină sau în întuneric? Credincios sau necredincios? Nu poți fi amândouă; ori una ori alta. Ce este scris? El „*ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui*”. El „*...ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus*”. El a devenit asemenea nouă, pentru ca noi să putem deveni asemenea Lui. La înfățișare a fost găsit ca om, pentru ca noi să purtăm caracterul Său divin, virtuțile Sale, chiar roadele Duhului, nouă la număr, așa cum sunt descrise în Galateni 5: „*Dar roada Duhului este dragoste, bucurie, pace, răbdare, generozitate, bunătate, credincioșie*” și toate aceste roade care sunt enumerate. Unde te afli tu?

Dragă inimă, astăzi, ca niciodată înainte, ți-a fost pur și simplu permisă intrarea. Încă un pas, doar, încă un pas de credință și tu ai trăit-o. Un pas de credință spre Isus și spui în inima ta: „Doamne, acum Te primesc, eu Îți aparțin pentru timp și veșnicie”. Și apoi asigură-te că împrejurimea ta este pregătită pentru lucrul acesta, pentru că atunci va izbucni bucuria, atunci va izbucni recunoștința, pentru că atunci vei primi siguranța că ai fost acceptat, că ai devenit un copil al lui Dumnezeu și acesta este un motiv de bucurie și de închinare.

Eu citesc mai departe, din predică. „Semnul este însăși viața lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu l-a creat pe primul om, El l-a făcut un fiu. Acest fiu însă s-a stricat pentru că a ascultat de nevasta lui, în loc să asculte de Dumnezeu. Femeia a ascultat de diavol, în loc să asculte de soțul ei”.

Apoi continuă așa mai departe. Voi puteți citi toate acestea. A sosit timpul când toți bărbații și toate femeile, când toți cei care Îl cred pe Dumnezeu, sunt supuși și ascultători Lui. Dar va trebui să respectăm

rânduiala divină, dacă vrem să stăm în picioare în fața lui Dumnezeu. Capul lui Hristos este Dumnezeu, capul soțului este Hristos, iar capul soției este soțul. Lucrul acesta este scris în 1 Corinteni 11 și este valabil atât timp cât este valabilă rânduiala divină! Să punem la inimă!

Mai departe, fratele Branham spune: „Dar El a pus viața veșnică în această sămânță și a identificat-o ca fiind viața Lui proprie. La înviere El o va învia. Nimic din aceasta nu va fi pierdut. Înțelegeți ce vreau să spun? Aici o aveți. Nu mai poate pieri pentru că viața este înăuntru, este un semn care se odihnește peste trupul și sufletul unei astfel de persoane. Semnul că îi aparține lui Dumnezeu, este acolo: Duhul Sfânt. Este al Lui. Și El zice: «Dacă voi vedea semnul, voi trece pe lângă voi și vă voi cruța»”.

În vremea aceea, semnul a fost sângele, în Exod 12. În Noul Testament, semnul este Duhul peste gloata răscumpărată, care a fost răscumpărată prin sângele Mielului. Dumnezeu Și-a pus viața Lui în noi. De aceea avem viața veșnică și nu mai putem pieri, așa cum nici Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu nu pot pieri. Ceea ce a fost veșnic va fi veșnic; doar ceea ce este vremelnic va fi vremelnic. Și toți cei care au primit viața veșnică vor trăi veșnic. „*În El era viața și viața era lumina oamenilor*”. „*Cine are pe Fiul are viața veșnică. Cine nu are pe Fiul, nu are viața*”. „*Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică*”. O, noi am putea citi un verset după altul.

Mai departe: „Duhul Sfânt este semnul nostru. De aceea, când ați primit Duhul Sfânt, ați trecut de la moarte la viață. Asta este, căci viața este în voi. Voi nu mai puteți pieri”.

Sper că înțelegem cu toții acest lucru. De multe ori, dacă nu ascuți toată predica este greu să înțelegi legăturile, dar aici legăturile sunt foarte clare. Totul va trece. Cerul și pământul vor trece, cei răi vor trece. Este scris: „*Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură*” (Mal. 4:1). În ea totul se va topi, va arde și va pieri și Dumnezeu va face toate lucrurile noi. Dar Dumnezeu i-a făcut deja pe oameni noi, oameni care vor fi, apoi, în cerul nou și, după aceea, vor fi pe pământul nou; ei nu pot pieri pentru

că au viața lui Dumnezeu în ei; au devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu, pentru a trăi veșnic cu El.

Am înțeles noi lucrul acesta? Niciodată nu vom putea înceta să existăm, pentru că am acceptat și primit viața lui Dumnezeu.

„Biblia spune: *„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui...”*. Amin!”

Și ce este sămânța? Cuvântul. În Matei 13, Însuși Domnul a spus-o: *„Sămânța este Cuvântul”*. Isus a zis cărturarilor: *„Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu”*. Ei au spus: *„Tatăl nostru este Avraam”*. Acum puteți înțelege cum S-a simțit Domnul nostru. El a fost Acela care a vorbit cu Avraam și i-a dat făgăduința. Așadar, noi purtăm Cuvântul lui Dumnezeu permanent în noi și nu putem păcătui împotriva Cuvântului pentru că atunci aproape că am distruge pur și simplu sămânța care este în noi; iar așa ceva nu este posibil. S-ar putea să facem unele lucruri greșit, unele greșeli, dar noi nu putem fi prinși în necredință împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar dacă șovăim uneori, iar alteori suntem puțin credincioși, totuși, în adâncul sufletului nostru suntem uniți cu Dumnezeu, în Duhul, pe temelia credinței. Noi credem și ne încredem în Dumnezeu.

După aceea fratele Branham spune: „Amin! Sămânța lui Dumnezeu rămâne în el. Cum ar putea el să păcătuiească dacă Dumnezeu fără păcat este în el și el este în Dumnezeu fără păcat?” Deci Dumnezeu în noi și noi în Dumnezeu. „Cum poate el păcătui? Indiferent ce a făcut el, sângele l-a acoperit”.

Marea problemă a oamenilor este că ei privesc pe lângă Golgota, nu prin Golgota. Apoi ce văd ei? Îl văd pe omul vechi, așa cum trăiește în trupul lui. Când ei văd Golgota și se văd unii pe alții prin Golgota, atunci nu se vor mai vedea după trup, ci pe fiecare după Duh. Și dacă nu te văd prin Golgota, am eu dreptul, atunci, să pretind Golgota pentru mine? Dacă eu te așez în afara Golgotei, am eu dreptul să mă așez sub Golgota? Am eu voie să folosesc dubla măsură? Așa ceva ar fi un cântar fals și așa ceva este o urâciune pentru Dumnezeu. Nu. Lucrul acesta ar fi o măsură falsă și aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu (Deut.

25:16), intrând sub incidența celor douăsprezece blesteme, din Vechiul Testament: „*Să n-ai în sacul tău două feluri de greutate*” - nu ai voie să folosești un cântar înșelător. Așadar, să folosim o singură măsură: pe-a lui Dumnezeu. Și atunci eu te văd prin Golgota și tu mă vezi prin Golgota; apoi noi Îl vedem, împreună, pe Isus Hristos Cel răstignit și atunci ne vedem ca fiind răstigniți împreună cu El. Atunci nu trăiești nici tu și nici eu, atunci trăiește Hristos în tine și în mine. Atunci lucrurile arată cu totul și cu totul altfel și, apoi, mergem înainte cu Domnul.

Desigur, cine privește pe lângă Golgota, poate enumera un registru întreg de păcate, nu numai pe ale altora ci și pe ale lui. Dar cei mai mulți oameni păstrează aceasta pentru ei înșiși și enumeră doar păcatele altora.

Gândul acesta îmi vine acum: ieri am citit două lucruri, în Împărați, ambele despre Saul. Dar au mers în două direcții. Saul a spus într-o zi, în timpul luptei, că dacă cineva mănâncă ceva, chiar și cel mai mic lucru, să fie omorât. El nu voia ca oamenii să mănânce sau să bea, ci să lupte. Ionatan și-a muiat vârful sulitei în miere și apoi a mâncat puțină miere. Saul s-a înfuriat că cineva i-a încălcat porunca. Și a zis: „Dumnezeu să fie judecător între cel care a păcătuit și mine. El este un copil al morții”. Și sorțul a căzut pe Ionatan și apoi i-a spus: „Vei muri”. Atunci au intervenit prietenii lui Ionatan și au spus: „Omul acesta nu va muri”. În următorul capitol, a păcătuit Saul și a fost neascultător de porunca lui Dumnezeu și a venit rândul lui. Eu m-am gândit în sinea mea: ce repede îi facem o factură altuia, îl apucăm și îi spunem: „Acum ești ca și-un om mort!”, iar în ziua următoare ne lovește judecata lui Dumnezeu. Astăzi judecăm pe cineva după motivele noastre omenești, după regulile noastre, nici măcar după Cuvântul lui Dumnezeu; iar a doua zi ne lovește judecata divină, că nu am ascultat de porunca Domnului.

Ce-a fost cu clipa aceea? Cu o zi înainte Saul a stat acolo ca judecător și a spus „Vei muri! Tu mi-ai nesocotit porunca. Trebuie să mori!” Și a doua zi Samuel a venit la Saul și a spus: „Tu vei muri, căci ai încălcat porunca lui Dumnezeu!”. Nu ne merge nouă, oamenilor, la fel, căci jucăm două roluri? Astăzi îl acuzăm pe unul și spunem „Tu ești un om mort! Tu ai făcut asta și asta. Asta nu voi lăsa să treacă”. Dar tu cum

vrei să scapi înaintea lui Dumnezeu? Cine crede că poate scăpa în fața lui Dumnezeu? Azi mă apuci tu pe mine, mâine te va apuca Dumnezeu pe tine. Mai degrabă aș prefera să cad în mâinile lui Dumnezeu, decât în mâinile unui om. Dar așa este uneori, în viață.

Eu vă spun: toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și este folositoare pentru învățatură și zidire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie făcut desăvârșit. Noi trebuie să învățăm din toate, chiar și din greșelile altora. Atunci va deveni o binecuvântare pentru noi.

Să citim mai departe din predică: „Indiferent ce ar fi făcut el, sângele l-a acoperit. Aleluia! Sângele l-a acoperit. Acum el este o creatură nouă. Dorințele și aspirațiile sale sunt cerești, pentru că el este schimbat”.

Ce minunată este puterea de schimbare a lui Dumnezeu. Ce am citit? Primul Adam a fost făcut un suflet viu, al doilea Adam, un duh dătător de viață. „*Domnul este Duhul și unde este Duhul Domnului acolo este libertate*”; iar unde este vestit Cuvântul Domnului, acolo Domnul creează o viață nouă, duhovnicească, în cei care primesc Cuvântul Lui. Astfel, ei devin o parte din viața Lui.

Aici scrie mai departe: „Același lucru îl fac toți bărbații și femeile care sunt umpluți cu Duhul Sfânt. Ei sunt pecetluiți și în siguranță de orice pagubă și pericol. Toată viața lor arată ce sunt ei”.

Viața noastră mărturisește despre ce suntem. Și cred că noi am ajuns în stadiul în care nu mai acordăm atenție doar la unul sau două versete, ci luăm în serios fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și-L rugăm să ne dăruiască harul de a-l asculta.

Mai departe este scris, în predică: „Acum, Duhul Sfânt este semnul nostru, viața care era în sânge. Eu am să revin la aceasta, imediat. Duhul Sfânt este semnul. Cazul este încheiat”.

Da! Omul răscumpărat, omul răscumpărat pe Golgota, omul înviat cu Hristos la o viață nouă, primește Duhul Sfânt însoțit de o trăire supranaturală. El știe: „Aici Dumnezeu a dat răspunsul!” Dați-mi voie să citesc, repede, Evrei 1:1, pentru că tocmai îmi vine în inimă. „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul*”

și, astfel, ne-a dat răspunsul. Acum facem un pas mai departe: tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu le pune Duhul Său în inimă, pentru ca ei să poată spune „Ava – Tată”. Pentru că a pus Duhul Fiului Său în inimile noastre, noi putem striga „Ava – Tată” și atunci avem drepturi ca și copii; dacă suntem copii, suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos Isus. O, totul este atât de copleșitor, atât de glorios, atât de măreț, iar noi putem fi părtași la aceasta. Slăvit să fie Numele Domnului!

Voi ajunge imediat la sfârșit. Aici mai spune: „Acum Duhul este semnul. *«Nu după multe zile, voi veți fi umpluți cu Duhul Sfânt»* (Fapte 1:5). Și, după ce a fost vărsat sângele Mielului lui Dumnezeu, semnul a fost trimis în ziua Cincizecimii, ca un vânt puternic. Acea era tema fiecărui apostol. Întrebarea suna: *«Ați primit voi Duhul Sfânt, de când ați crezut? Pocățiți-vă, fiecare din voi și fiți botezați în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor și veți primi darul Duhului Sfânt»*. După aceea, fratele Branham spune această propoziție: „Pentru că acesta este semnul - dovada - că ați trecut de la moarte la viață”.

Laudă lui Dumnezeu! Eu nu vreau să mă descurc fără această dovadă. Și cred că noi toți tânjim după aceasta și o căutăm. Am aici o vorbă a fratelui Branham. El a spus: „De vreme ce Dumnezeu a pus o dorință în inimile noastre, cu siguranță, El va avea pregătit pentru noi, ceea ce ne dorim”. Nu merge altfel. Dumnezeu a pregătit, deja, pentru noi, ceea ce pune El în noi, ca dorință.

Iar noi avem această dorință sinceră de a deveni o adunare biblică, o adunare așa cum a fost la început. Cat de des sunt întrebat: „Cum vă numiți și ce sunteți?” Și am întotdeauna un răspuns foarte frumos: „Noi avem o singură năzuință: de a fi așa cum a fost Adunarea primară”. Întotdeauna sunt suficient de sincer și le spun oamenilor imediat, astfel încât să nu fie surprinși în mod neplăcut: „Noi nu am ajuns, încă, acolo dar suntem pe drum într-acolo”. Suntem pe drum într-acolo!

Pavel spune, de asemenea: *„Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; ... dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte,”* (Fil. 3:12-13). Noi vrem să fim ceea ce a făcut Dumnezeu din noi: o Adunare ca Templu al lui

Dumnezeu, ca loc de descoperire a Celui Preaînalt, un loc în care El poate umbla și lucra, ca Acela care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, Care vorbește și Care lucrează.

Și vrem să aparținem de cei care aud ce spune Adunării, Duhul. El ne-a vorbit într-un mod puternic și ne va lăsa să trăim ceea ce ne-a promis. Dumnezeu a făgăduit: „*Eu voi turna din Duhul Meu peste orice făptură*”. Turnarea a avut loc! La fel cum toată făptura poate trăi experiența Golgotei, la fel cum toată făptura poate învia împreună cu Hristos la o viață nouă, tot așa toată făptura, adică toți copiii lui Dumnezeu născuți din nou, pot primi făgăduința Tatălui. Și punctul central este următorul: nu numai că este numit „Duhul lui Dumnezeu” sau „Duhul Sfânt” ci și „făgăduința Tatălui”. Și aici se restabilește relația Tată-fiu, Tată-fiică. Toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu au dreptul să primească Duhul lui Dumnezeu, „făgăduința Tatălui”. Și aceasta este Duhul Sfânt, același Duh Sfânt prin care Hristos a fost zămislit, cu care Hristos a fost umplut, care L-a înviat din morți, care a fost turnat. Există doar un singur Duh Sfânt și acesta este Duhul lui Dumnezeu. Nu contează dacă este numit Duhul lui Hristos sau Duhul Sfânt. La fel cum Isus a fost numit Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David, Fiul Omului - diferite denumiri, dar El rămâne același, ieri, azi și în vecii vecilor. La fel și cu Domnul nostru: El este Creator, Susținător, Judecător, Împărat, Răscumpărător, El este multe. Da, El este totul în toate, Unul și același în vecii vecilor. El nu poate fi înmulțit, dar El însuși a rânduit în așa fel încât Hristos a devenit un Duh dătător de viață, pentru a face din noi, oamenii carnali, născuți și trăind aici în carne și oase, oameni duhovnicești, pentru a crea ceva nou în noi. Apoi, „*dacă este cineva în Hristos, este o creatură nouă. Cele vechi s-au dus; iată toate s-au făcut noi*”. Lucrul acesta să ni-L dăruiască Dumnezeu, prin harul Său.

Câți cred că s-a împlinit pentru noi, că este pregătit deja și că Dumnezeu o va duce la desăvârșire în noi? El, care a început, va și încheia. Și nu spun aceasta, acum, în necredință ci, dimpotrivă, cu recunoștință: este scris: „*până în ziua revenirii Sale*” „*Sunt incredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos*” - Fil. 1:6. Nu înainte, ci „până în ziua revenirii

Sale"! Mulți ar fi vrut să fi trăit desăvârșirea, deja demult și apoi nu ar fi știut ce să facă cu ea. Acolo este scris atât de frumos: „până în ziua revenirii Sale”. Eu vă promit că, în ziua revenirii Sale, nu numai că vom fi fără vină, ci vom fi desăvârșiți. Astăzi, Duhul încă mai lucrează în noi și simțim că mergem înainte, dar atunci vom fi luați în desăvârșire, Îl vom vedea așa cum este. Și, deodată, ne vom vedea unii pe alții schimbați în chipul Său. Și atunci începe marea bucurie, marele „aleluia”. Atunci El, care S-a făcut asemenea nouă, ne va face asemenea Lui. El a devenit Întâiul născut între mulți frați. El, care este descris aici, în Cuvânt ca fiindă duhovnicească dătătoare de viață, El dă viață. El o face astăzi, în tine și în mine. Bindecuvântat să fie Numele lui Sfânt. Aleluia! Amin!

Ne ridicăm pentru rugăciune. Dați-mi voie să întreb dacă mai sunt în mijlocul nostru prieteni care nu și-au predat, încă, viețile lor Domnului, care nu știu, încă, de o zi în care au devenit credincioși, în mod conștient, oameni cărora le-a vorbit Duhul lui Dumnezeu, care au fost atrași la Hristos, care s-au văzut pierduți, chemându-L pe El spre a fi mântuiți și care, apoi, au fost mântuiți. Dacă avem astfel de oameni în mijlocul nostru, atunci vă cerem să nu vă rușinați și să vă ridicați mâna. Vrem să ne rugăm pentru voi. Veți fi recunoscători Domnului și nouă, că a avut loc un asemenea serviciu divin, în care oamenii au fost invitați la această trăire personală, ca să-L primească pe Hristos, nu o religie, nu să se alăture unei părtașii oarecare, ci să-L primească pe Hristos. Avem nevoie de El pentru veșnicie, avem nevoie de El ca Mântuitor, ca Vindecător.

În timp ce toate capetele sunt aplecate, toți ochii sunt închiși, toate inimile sunt deschise, aveți curajul să ridicați mâna și să vă predați Lui pe deplin? Faceți-o acum. Mulțumesc. Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere.

Tată ceresc, nu doar că am cântat că venim, ci venim la Tine, Dumnezeu credincios. Doamne, Tu ai spus că pe niciunul care vine la Tine, nu-L vei scoate afară. Noi suntem aici și venim așa cum suntem, cerându-Ți să ne primești. Noi Te primim și Te acceptăm pe Tine, iar Tu ne dai putere să devenim copii ai lui Dumnezeu, pentru că credem în Numele Tău pe care ni l-ai descoperit, prin Duhul Sfânt. De asemenea, Cuvântul Tău, Doamne, ce gânduri adânci – Tu ne călăuzești, cu

adevărat, în lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Duhul cercetează toate, le descoperă, ni le transferă conform planului Tău.

Doamne, Îți mulțumesc din toată inima mea pentru aceasta. Da, Duhul Sfânt este Învățătorul nostru, Mângâietorul; El călăuzește în tot adevărul, ne descoperă lucrurile viitoare.

Doamne, mulțumim pentru Cincizecime, pentru turnarea Duhului Sfânt. Credinciosule Domn, Duhul Tău cel sfânt să vină peste această adunare. Doamne, noi Te laudăm și Te slăvim. Ne închinăm Ție și Îți mulțumim și pentru acest ceas al dimineții, în Numele sfânt al lui Isus.

Acum îi aducem la picioarele tale, Doamne, pe cei care și-au ridicat mâinile. Tu știi de ce au ei nevoie: mântuire, iertare, eliberare, vindecare, orice ar putea fi, ei găsesc totul în Tine și cu Tine. Cum să nu le dăruiești totul? Așa este scris.

Credinciosule Domn, Îți mulțumim încă o dată, căci Cuvântul Tău încă mai împlinește scopul pentru care l-ai trimis, iar Duhul Tău încă mai vorbește și îndeamnă, oamenii încă mai sunt conduși la pocăință, vin la Tine și Te primesc.

Mulțumim atât de mult, pentru Cuvântul Tău descoperit, care strălucește ca o lumină într-un loc întunecos. Ție, Dumnezeul Atotputernic, să Îți fie aduse lauda și cinstea, slava și închinarea, pentru toate, în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Aleluia. Amin.